

LEBENSRAUBSTEIN We know books

CEL MAI
DEȘTEPT PUSTI
DIN UNIVERS

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Vorotneac

corint junior

Prolog

Eduardo Leones nu era cel mai curajos pirat din echipajul căpitanului Aliento de Perro.

Dar era, cu certitudine, cel mai deștept.

Pentru că era singurul care nu se afla pe corabia ce se scufunda.

Tunurile explodau. Catargele se frângeau. Cerul era acoperit de flăcări.

Iar Eduardo se legăna în siguranță într-o bărcuță cu vâsle, aflată cu mult dincolo de zona periculoasă.

— Arr! urlă Aliento de Perro, aplecându-se peste marginea punții și trăgând de o parâmbă ca să coboare un cufăr greu de fier. Vâslește în amonte, ticălosule! Găsește o ascunzătoare bună pentru prada mea. Apoi întoarce-te degrabă și spune-mi unde-ai pus-o, altfel ajungi ca lașul de taică-tău!

— *Sí, sí, Capitán!* Da, da, Căpitane, îi strigă înapoi Eduardo cel isteț, deși plănuia să respecte doar prima parte a ordinului primit.

Fiindcă acea comoară nu era a căpitanului.

Aliento de Perro o furase de la tatăl lui Eduardo!

El Perro Apestoso („Câinele Puturos”), corabia pe care o comanda furtunosul pirat Aliento de Perro („Respirație de Câine”), fusese luată în stăpânire printr-o răscoală crâncenă de la tatăl lui Eduardo, curajosul corsar Angel Vengador Leones. După ce îl forțase pe căpitanul corabiei să sară în mare legat la ochi, Aliento de Perro îl ținu în viață pe tânărul Eduardo doar ca să îl poată chinui.

Acum, corabia care prădase și jefuise în lungul și în latul coastei de est a coloniilor americane se scufunda în urma unui atac necruțător din partea unei nave britanice de război, care o urmărise în amonte. Ca măsură de precauție, Respirație de Câine (care nu se spăla niciodată pe dinți) îi ordonase băiatului de cabină să care toate comorile de pe corabie într-o zonă mai puțin periculoasă.

Eduardo rânji larg, în timp ce lega cufărul greu de puntea bărcuței sale.

Apoi începu să vâslească. Din toate puterile.

Spre nord.

Ce mai rămase din nava piratilor făcu o întoarcere ca să blocheze nava de război de pe urmele ei, trăgând o salvă de tun. Nava britanică porni vijelios pe contraatac, cu lovituri care frângeau catargele, făceau lemnul așchii și sfâșiau pânzele.

Câinele Puturos avea toate șansele să se scufunde înainte ca tânărul Eduardo să găsească un loc sigur pentru a-i ascunde comoara căpitanului său.

Ceea ce nu-l deranja deloc pe Eduardo.

Îl păcălise cu iscusință pe Aliento de Perro să creadă că era prea înspăimântat ca să scornească vreodată un plan de răzbunare. Dar *avea* de gând să răzbune moartea tatălui său.

Toată comoara aia urma să devină a lui.

Și a copiilor lui.

Și a copiilor copiilor lui.

Și a copiilor copiilor copiilor lui.

Și a copiilor copiilor copiilor copiilor lui.

Doar dacă aveau să fie suficient de curajoși și de isteți ca să o găsească.

Patricia Malvolio, noua directoare de la Școala Generală Riverview, oferea după ore un tur al clădirii unui invitat foarte important: domnul Heath Huxley.

— Școala asta se află într-o stare groaznică! spuse domnul Huxley.

— Știu, chicoti domnișoara Malvolio. Nu-i așa că e minunată? E perfectă pentru planurile noastre.

Dulăpioarele vestiare erau lovite și ruginite. Pe tavan, neoanele pâlpâiau în tuburile lor, parcă cerând să fie schimbate. Vopseaua se desprindea de pe pereții din cărămidă în fâșii mari cât chip-surile de cartofi.

— De unde vine mirosul ăsta? întrebă domnul Huxley, acoperindu-și gura și nasul cu o batistă delicată din mătase.

LEPIS | Malrow Books

Domnișoara Malvolio trase aer pe nas.

Era tentată să-i spună că era respirația lui, din moment ce suflarea domnului Huxley nu avea niciodată un miros proaspăt de mentă.

— Salată cu ton? sugeră ea. Brânză urât mirositoare? Pizza mucegăită? E greu să-mi dau seama. Frigiderele din cantină nu inspiră... încredere.

Domnișoara Malvolio își trase în jos sacoul galben intens, care se asorta cu bluza la fel de galbenă. Trăgând de el, colierul ei, compus din trei rânduri de mărgele mari, multicolore, începu să clincăne.

— Așadar, după cum ți-am zis, spuse ea, în momentul de față, clădirea Școlii Generale Riverview este considerată cea mai precară din acest district. Din cauza noilor reduceri bugetare, orașul va fi forțat să închidă o școală generală anul acesta. Presimt că noi vom fi aceia.

Îl conduse pe domnul Huxley în biroul ei. Domnul Huxley merse la fereastră ca să admire priveliștea spre râu.

— Cât e de superb, Patricia!

— Știu, de aici și numele de Riverview, adică „priveliște spre râu”.

— Și ce va face orașul cu mirifica proprietate după ce vor închide dărăpănătura asta de așa-zi-să școală?

— Presupun că vor scoate la licitație terenul pentru cel care va oferi mai mult.

— Care va fi și cel mai deștept ofertant, spuse domnul Huxley, netezindu-și părul negru și lucios. Cineva care chiar înțelege cât de valoroasă este această proprietate.

— Da, unchiule Heath, spuse domnișoara Malvolio. Probabil ți-l vor vinde ție. Iar tu îmi vei da acel comision generos de care am discutat când am candidat pentru funcția de director.

— Așa voi face, Patricia.

Amândoi izbucniră într-un hohot malefic de râs.

Era o trăsătură de familie.

Jake McQuade nu era cel mai deștept puști din Școala Generală Riverview, dar cu siguranță era cel mai cool.

Pe de altă parte, școala în sine era cam dărăpănată.

Clădirea nu se deteriorase dintr-odată. Dacă s-ar fi întâmplat așa, poate oamenii ar fi făcut ceva în legătură cu asta. Declinul Școlii Riverview fusese lent și constant. Timpul și neglijența jucaseră un rol important. Nimeni nu se gândise vreodată să repare zidurile din cărămidă. Sau să înlocuiască dulapurile vestiare, care erau, în mare parte, atât de îndoite, încât nu se mai închideau cum trebuie.

— Încercăm să facem ceva, obișnuia să-i spună domnul Lyons lui Jake. Încercăm.

LIBRIS | World
books

Domnul Charley Lyons era directorul adjunct al școlii, profesor de științe sociale și antrenor de baschet. Preda la Riverview de mai bine de douăzeci de ani.

— Dar directoarea cea nouă? spuse el, dând din cap. *Le zumba el mango*, greu de crezut, cum obișnuia să spună bunicul meu.

Jake nu știa niciodată ce spunea domnul Lyons când, din senin, mai scotea câteva cuvinte în spaniolă. Jake ar fi fost nevoit să învețe spaniola pentru asta. Iar acel Jake McQuade din clasa a șaptea nu era mare fan să „învețe chestii”. Venea la școală să se simtă bine și să petreacă timp cu prietenii lui. Dacă avea neapărat nevoie să știe ceva important, putea oricând să caute pe telefon.

Se opri la baie să se privească în oglindă. Păr negru, ochi albaștri și piele albă, stropită cu pistru. Arăta destul de bine. Iar în ultimul timp, Jake era foarte preocupat să arate bine.

Datorită lui Grace.

Grace Garcia!

— Salutare! spunea Jake aproape oricui îi apărea în cale, în timp ce străbătea lejer coridorul.

Jake era atât de cool, încât putea să vorbească la telefon cu un prieten, iar cu mâna liberă să bată pumnul cu mulți alții.

Cel mai bun prieten al lui Jake era Kojo Shelton.

Kojo era un tocilar pasionat de știință, care petrecea foarte mult timp uitându-se la seriale polițiste. Pentru el era ca o temă pe care lua puncte bonus. Spunea că se va face detectiv când va fi mare, deci trebuia să fie la curent cu criminalistica și cu detectivii din serialele TV.

Recent, Kojo dăduse întâmplător peste un serial uitat de lume numit *Kojak*, care era difuzat pe un canal obscur de reluări. Devenise obsedat de faimosul detectiv din serial. Kojo preluase inclusiv faimoasa replică a lui Kojak „Cine te iubește, puiule?”.

— Practic avem același nume, îi spunea el lui Jake. Pe el îl cheamă Kojak, pe mine Kojo. Desigur, el e un grec bătrân și chel, iar eu sunt un tip negru, tânăr și arătos, dar, hei! – amândurora ne plac academele.

— Mie nu-mi plac, spuse Jake. Ai prea mult de lucru la bomboana aia tare ca să ajungi la mijlocul gustos.

— Pe bune? Jake McQuade, ești cel mai leneș puști din lume. Știi asta, nu?

— Toți ne pricepem la câte ceva, Kojo. Trândăveala? E superputerea mea.

Kojo era destul de slab și purta mereu ochelari cu rame groase, care nu puteau fi spartți în timp ce juca vreun sport.

— Vrei să pierdem vremea în cantină? întrebă Jake. Am descărcat pe telefon noul *Revenge of the Brain Dead* cu zombi. Domnul Keeney nici nu ne va simți lipsa.

Domnul Keeney, care preda matematică, era și dirigintele lui Jake și al lui Kojo. De obicei, își petrecea primele cincisprezece minute din fiecare zi de școală cu picioarele pe catedră, cu scaunul lăsat pe spate la limită, cât să nu pice, și cu ochii închiși.

— Aici e ca acasă, spuse el la un moment dat. Dacă aș fi fost acasă, aș fi dormit. Așa că faceți liniște! Am nevoie de un pui de somn.

— Nu, mersi, omule, îi spuse Kojo lui Jake. Vreau să vorbesc cu domnul Lyons în biroul lui. Am nevoie de ajutor la un proiect de științe sociale pentru câteva puncte în plus.

LIBRIS | We know books

— Vei scrie despre povestea directorului adjunct, care are biroul în debaraua omului de serviciu, dotată cu o chiuvetă de mop?

— Nu. Toată lumea știe răspunsul la povestea asta: din baia băieților de la etaj se scurge apă direct prin tavanul din biroul directorului adjunct. De ani buni. Dacă domnul Lyons ar fi stat în biroul lui, părul i-ar fi fost ud. Tot timpul.

— Și de ce faci încă un proiect pentru puncte în plus?

— Pentru că, Jake, chiar dacă *m-aș putea* descurca doar pentru simplul fapt că sunt arătos, prefer să fiu și deștept. Vreau să iau din nou doar zece pe linie.

— Eu mă mulțumesc și cu șapte pe linie, spuse Jake, ridicând din umeri.

— Ai nevoie de ajutor cu tema la biologie?

— Nu. Mă duc să măcelăresc niște zombi.